

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. J.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023 č. j. OAM-673/ZA-ZA11-D02-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Polská republika.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Polské republiky, v čemž žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí také nemělo být zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Polsku a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, považoval jej za právně i věcně správné. Konstatoval, že v napadeném rozhodnutí řádně a vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Polská republika. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 22. 5. 2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž poukázal na to, že z vlasti naposledy vycestoval dne 11. 4. 2023 letecky přes Italskou republiku, odkud pokračoval do České republiky osobním vozem. V minulosti mu bylo vydáno pobytové povolení Polskou republikou. Důvodem jeho azylové žádosti je skutečnost, že má ve vlasti potíže a probíhá tam konflikt. Poté, co byl vyhoštěn z Polska, měl být nucen účastnit se konfliktu.
7. Při pohovoru konaném dne 10. 7. 2023 sdělil: „*První vízum, které jsem si vyřídil, bylo české. Pak jsem si ho nemohl vyřídít a odjel jsem do Polska. Tam jsem si zařídil pobyt. Chtěl jsem si změnit vízum potom na české. Pracoval jsem tady 6 měsíců. Byl jsem tady spokojený.*“ Dále pak uvedl, že se nechce vycestovat do Polské republiky, protože jej vyhostili a poslali domů.
8. Dne 29. 5. 2023 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí žalobce s tím, že podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení určil Polskou republiku jako odpovědný stát pro posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odpovědi ze dne 14. 6. 2023 Polská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2023 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že se řízení zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Polská republika.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

12. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
13. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
14. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
15. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
16. Podle čl. 17 odst. 2 dublinského nařízení členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v článcích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003.

Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

17. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Polská republika. Na str. 2 až 3 odůvodnil, proč není v případě žalobce namístě aplikovat některé z kritérií dle čl. 8-11 dublinského nařízení. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 dublinského nařízení (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. V daném případě nepochybně došlo k naplnění kritéria podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení.
18. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2023 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S hodnocením žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje a dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č. j. 7 Azs 39/2019-39, ve kterém kasační soud konstatoval: *„Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na tvrzeň existenci systematických nedostatků azylového systému Polské republiky (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III) se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Azs 217/2016 - 40, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Azs 276/2016 - 17, či ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 136/2016 - 31. Neshledal přitom systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Sám krajský soud ostatně na prve uvedený rozsudek odkázal a jeho závěry plně respektoval. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobně formulovaným námitkám mj. konstatoval, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice „[s]vědčí o přísnějším postupu polských orgánů. Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.“*
19. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce je zletilý, zdravý a jeho příbuzní žijí v zemi původu. Dále konstatoval, že se žalobce na území členských států Evropské unie dopustil trestného činu převaděčství, za který byl v roce 2023 vyhoštěn, toto vyhoštění mu bylo Polskou republikou vydáno do dne 11. 4. 2026. Žalovaný tak shledal, že v případě žalobce nebyly shledány řádné důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. I s tímto závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí.

20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamena, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
21. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
22. Ačkoliv je všeobecně známo, že soudní systém v Polské republice byl v důsledku provedených reforem opakovaně kritizován z důvodu možného ohrožení požadavku na nestrannost rozhodování, nelze z toho dle městského soudu a priori dovozovat nezákonnost jednotlivých řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany (popř. navazujících řízení o soudním přezkumu v nich vydaných rozhodnutí), popř. nefunkčnost celého azylového systému daného státu. Jinými slovy, dosavadní kroky učiněné ze strany Evropské komise a ESLP vůči Polsku nelze podle názoru zdejšího soudu bez dalšího používat jako univerzální argument potenciálního zásahu do procesních práv účastníka konkrétního azylového či navazujícího soudního řízení.
23. Otázka důvodů, pro které se žalobce nechce zdržovat v Polsku, nemohla být řešena, neboť žalobce žádný konkrétní důvod, pro který se nechce zdržovat v Polsku (resp. nechce, aby tam byla posouzena jeho azylová žádost), neuvedl ve správním řízení, ani v žalobě. Žalovaný se tedy nemohl zabývat důvody, pro které žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Polsku, jelikož žádné takové důvody nebyly žalobcem vyjeveny. Žalobce pouze konstatoval, že jej Polsko vyhostilo a poslalo domů, což je dle zdejšího soudu zcela legitimní krok poté, co byl žalobce zadržen při převaděčství.
24. Městský soud v Praze upozorňuje na to, že žádost žalobce byla posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, z tohoto důvodu se žalovaný žádostí meritorně nezabýval, neposuzoval tedy, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto posouzení bude úkolem Polské republiky, která je příslušným státem k posouzení žádosti žalobce, jak bylo odůvodněno výše.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. září 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně